

богато облеченъ, отрупанъ съ пищофи и ножове, като заявяваше, че той ще ме заколи. И тъй, като се настанихме така, потеглихме прѣдвождани отъ башибозуцитѣ. Слѣнцето бѣше на захождане, когато стигнахме до лозята на Тодоръ Пѣевъ, брата на Пѣева. когото прѣпъдиха съ камъни. Малко слѣдъ това стигнахме до фаталното мосче. Турчина попита юзбашията: *»жесеимъ му келле си а-а?»* (Да му отрежа ли главата?) Юзбашията на това съ остъръ тонъ му отговори: *»Още ли стоишъ?»* Въ това врѣме оня истегли ятагана си въ въздуха и като каза: *»Боже помогни!»* спуствна го на врата ми. когото азъ инстинктивно нададохъ нанаяпрѣдъ, само че съ гърба, а слѣдъ това той насочи да ме мушне, но азъ отскочихъ назадъ. Кадънитѣ, които бѣха надолше да гледатъ почнаха да ме мѣрятъ съ камъни. Камънитѣ вмѣсто въ насъ, удрѣха въ войницитѣ, които бѣха отзадъ ни. Глѣчка стана. Негодувание противъ турскитѣ жени се почнаха. Кадънитѣ викаха: *»защо не изклахте тия дѣвлетъ дѣшманларъ,»* ами ги водите живи? Послѣ това пумири се. Влѣзохме въ града и стигнахме прѣдъ управлението. Спрѣхме се на площада. Тамъ излезе мюдюрена да ни посрещне. Придружаваха го 20-25 турци.

Войската и башибозуцитѣ се оттеглиха на страна а ние бѣхме заградени отъ мюдюрена и първенцитѣ. Азъ, съ колкото ми гласъ държи, завикахъ. *»Не бу бимъ чиктимизъ?»* (Какво е това наше тѣглило?) Мюдюрена даде заповѣдъ да ни развържатъ, слѣдъ което ни повѣдоха горѣ за управлението, къмъ кабинетната стая на мюдюрена. Азъ не прѣкъсвахъ да викамъ: *»Екмекъ, екмекъ истеримъ»* (*»хлѣбъ, хлѣбъ искамъ»*). По заповѣдта на мюдирена и хлѣбъ ни донесоха. Послѣ ни помолиха да седнемъ на дюшемето, а тѣ насѣдоха на патоветѣ, като почнаха да разпитватъ Христа. Азъ ѣдѣхъ хлѣба и сиренето съ такъвъ апетитъ, шото и на сития би се приѣло, ако ме гле-